

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/96/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115221983
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115221983.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: DPS financial consulting, s.r.o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, Trnava, IČO: 46 713 930, zastúpený: advoconsulting s.r.o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, Trnava, IČO: 47 253 428, proti žalovanej: Y. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/X, U. W., zastúpená JUDr. Peter Vachan, advokát, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina o zaplatenie 7.173,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 18C/403/2015-101 zo dňa 20. marca 2019 v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o náhradu trov konania, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 4.290 eur zastavil, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok po citovaní § 53 ods. 1 až 3, ods. 8, 54 ods. 1, 2, § 39, § 565, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 89 ods. 1, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len ZoB), vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka a žalovaná ako dlžník uzavreli zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej medzi nimi vznikol záväzkový vzťah, obsahom ktorého bol záväzok Slovenskej sporiteľne a.s. poskytnúť žalovanej úver v dojednanej výške a záväzok žalovanej tento vrátiť v splátkach a zaplatiť úroky a dohodnuté poplatky. Konečná splatnosť úveru bola dňa 15.06.2020. Žalovaná svoju povinnosť porušila. Pre prípad takéhoto porušenia zmluvy bola banka v zmysle čl. 7.6.1 všeobecných obchodných podmienok oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, vypovedať zmluvu o úvere alebo od nej odstúpiť, započítať pohľadávku z úveru voči pohľadávke klienta voči banke alebo zastaviť poskytnutie alebo čerpanie úveru. V konaní tiež nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu žalovanú vyzval listom zo dňa 30.07.2013 na úhradu dlžnej sumy, ktorá ku dňu 30.06.2013 bola vo výške 1.848,65 eura s príslušenstvom, pričom žalovanú zároveň upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy v lehote, pristúpi právny predchodca žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Právny predchodca žalobcu žalovanej listom zo dňa 03.09.2013 oznámil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru dňom 02.09.2013. Oznámenia si žalovaná prevzala dňa 10.09.2013, čo žalobca preukázal priloženou doručenkou. Následne zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0935/2013/CE zo dňa 27.09.2013 právny predchodca žalobcu predmetnú pohľadávku postúpil na žalobcu a zároveň listom zo dňa 11.10.2013 túto skutočnosť oznámil žalovanej. Predmetnú

zmluvu o splátkovom úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, aj keď v danej veci ide o úverovú zmluvu podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, vzťahujú sa na ňu ustanovenia § 52 a nasl. OZ o ochrane spotrebiteľa a zák. č. 129/2010 Z. z. ako lex specialis, ktorý má prednosť pred Obchodným zákonníkom.

2. Súd sa v konaní najprv zaoberal vecnou legitimitáciou účastníkov. Súd vecnú legitimitáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Vecnou legitimitáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy žalobca ako strana sporu civilného súdneho konania je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide, ktorý je aktívne vecne legitimovaný a na druhej strane je žalovaný, ktorý je subjektom hmotnoprávnej povinnosti, ktorý je pasívne vecne legitimovaný.

3. Je potrebné zdôrazniť, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom konania je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. V danom prípade je nesporné, že na žalobcu bola postúpená pohľadávka z bankového úveru, preto postúpenie pohľadávky z banky na inú osobu a to aj osobu, ktorá nie je bankou, je možné realizovať len v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Aj keď na postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti je potrebné aplikovať § 524 a nasl. OZ, pri bankových úveroch je potrebné aplikovať aj § 92 ods. 8 zákona o bankách v súvislosti s posúdením platnosti postúpenia pohľadávky. V prípade bankových úverov § 92 ods. 8 zákona o bankách poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovom právnom vzťahu z bankového úveru. Uvedené zákonné ustanovenie hneď v prvej časti prvej vety totiž vyžaduje písomnú výzvu banky klientovi, ktorý je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku a táto výzva je potom jedným zo zákonných predpokladov platného postúpenia pohľadávky z banky na inú osobu. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť súčasne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Pripustením opačnej argumentácie by bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že banka takýmto spôsobom môže postúpiť akýkoľvek „živý“ (nesplatený) úver po uplynutí relatívne krátkej doby v porovnaní s dobou, na ktorú sa úverové vzťahy bežne uzatvárajú, na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad NBS, čo by bolo v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k vytvoreniu stavu, kedy by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou neočakávane ocitli v zmluvnom vzťahu s iným - nebankovým subjektom.

4. Z uvedeného vyplýva, že predmetom postúpenia pohľadávky z banky na nebankovú spoločnosť môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti. Zároveň musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bola v omeškaní nepretržite 90 dní, keďže z vyššie citovaného ustanovenia zákona o bankách vyplýva, že predmetom postúpenia z banky na nebankovú spoločnosť môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti. Potom možno konštatovať, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie. Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ (rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018). Obdobný právny názor bol prezentovaný aj v rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018, v zmysle ktorého v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom o bankách, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ, alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí súd prihliadnuť aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

5. Súd mal vykonaným dokazovaním za nesporne preukázané, že právny predchodca žalobcu, Slovenská sporiteľňa, a.s. pred postúpením pohľadávky listom zo dňa 30.07.2013 vyzvala žalovanú na úhradenie dlžných splátok pohľadávky vo výške 1.848,65 eura s príslušenstvom do 15 dní od doručenia výzvy, inak úver zosplatní a následne pristúpi k postúpeniu pohľadávky na tretiu osobu. Táto zásielka sa právnomu predchodcovi žalobcu vrátila neprevzatá v odbernej lehote. Ďalším listom zo dňa 03.09.2013 právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanej zosplatenie celého úveru dňom 02.09.2013 a vyzvala žalovanú na úhradu celého jej dlhu ku dňu splatnosti vo výške

9.034,28 eura do 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Zásielku žalovaná prevzala dňa 10.09.2013. Slovenská sporiteľňa, a.s., právny predchodca žalobcu (banka) ako postupca postúpila žalobcovi ako nebankovému subjektu predmetnú pohľadávku bez splnenia zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona o bankách, bez existencie dĺžky trvania dlhu nepretržite minimálne 90 dní od výzvy na úhradu celého zosplatneného úveru alebo časti nezosplatneného úveru do postúpenia pohľadávky. Prvá výzva na zaplatenie, ktorú žalobca predložil, je datovaná dňa 30.07.2013, ktorá bola žalovanej doručená dňa 10.08.2013 (v zmysle bodu 10.3 a 10.5 VOP), druhá výzva obsahujúca oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru datovaná dňom 03.09.2013, bola žalovanej doručená dňa 10.09.2013. Z uvedeného je zrejmé, že od doručenia ani jednej z výziev neuplynulo zákonom požadovaných 90 dní, keď právny predchodca žalobcu (banka) dňa 27.09.2013 zmluvou o postúpení pohľadávok postúpil pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz, písomnú výzvu banky (právneho predchodcu žalobcu) staršiu ako 90 dní pred postúpením pohľadávky na žalobcu. Nebol teda preukázaný základný, zákonom vyžadovaný predpoklad platného postúpenia predmetnej pohľadávky na žalobcu. Zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalobcom je tak v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda v zmysle § 39 OZ neplatná. Z uvedených dôvodov tak žalobca nemohol platne nadobudnúť žalovanú pohľadávku s príslušenstvom, a teda nemohol vstúpiť do práv veriteľa a súčasne nebol oprávnený požadovať od žalovanej ako dlžníka z predmetnej úverovej zmluvy uspokojenie žalovanej pohľadávky. Nakoľko v konaní nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu a žalobca nie je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.883,26 eura, ktorá zostala predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby žalobcom, vo výroku II. zamietol.

6. Súd k ďalším tvrdeniam žalobcu, a teda že v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách s poukazom na bod 19.16 VOP a čl. 1 bod 7 zmluvy si banka s klientom môžu dojednať vzájomné práva a povinnosti odchyľne od § 92 ods. 8 zákona o bankách uvádza, že zadefinovanie podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky (v rámci bankového zákona) je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez plnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Ak sa strana nespráva spôsobom výslovne stanoveným zákonom a koná jednoznačne v jeho rozpore v neprospech spotrebiteľa je takéto konanie potrebné považovať za zakázané, a teda aj odporujúce zákonu a tak v konečnom dôsledku neplatné (napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/88/2017 zo dňa 05.06.2018). Obdobný záver prijal Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 23Co/238/2018 zo dňa 21.01.2019, podľa ktorého „...žalovaný ako spotrebiteľ si uzavretím zmluvy o úvere nemohol zhoršiť svoje postavenie (§ 54 ods. 1 OZ) a iné dojednania o spôsoboch postupovania pohľadávky ako to upravuje § 524, § 526 OZ a § 92 ods. 8 zák. o bankách je možné považovať za absolútne neplatné, pretože obchádzajú zákon (§ 39 OZ), preto námietka žalobcu, že účastníci zmluvy sa o postúpení pohľadávky zo zmluvy o úvere dohodli odlišne ako to stanovuje § 92 ods. 8 zákona o bankách, neobstoí.“ Ostatnými tvrdeniami žalobcu sa súd už nezaoberal, keďže ich nepovažoval za relevantné, nakoľko mal za to, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) v spojení s § 255 ods. 1 CSP a 256 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP a žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania a konštatovaní úspechu žalovanej v konaní vychádzal zo skutočností, že žaloba žalobcu bola zamietnutá, čo znamená úspech žalovanej v konaní. Zavinenie na zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom v časti o zaplatenie sumy 4.290 eura je na strane žalobcu, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca nemá v konaní aktívnu legitímáciu a plnenia uskutočnené žalovanou v prospech žalobcu boli plneniami bez právneho dôvodu. V prípade ak by súd v zastavujúcej časti vyvodil dôvodnosť žaloby len zo skutočností, že žalovaná strana sporu po podaní žaloby plnila, išlo by o formalistický postup, pričom princíp procesného výsledku nemožno chápať formálne, nakoľko nielen petit, ale aj žalobné tvrdenie, teda dôvody žaloby vyjadrujú, prečo sa žalobca žalovaného plnenia domáha. Žalovaná by teda mala nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko ale žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli, súd jej vo výroku III. náhradu trov konania nepriznal. Súd postupoval v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, t. j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania, keď bolo v tomto prípade potrebné rozhodnúť o náhrade trov žalovanej uvedeným spôsobom za použitia čl. 4 ods. 2 CSP (keď potrebného ustanovenia niet), t. j. za použitia princípu racionálneho zákonodarcu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v časti, v ktorej súd žalobu zamietol (výrok II.) a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) a h) zák. č. 160/2015 Z.z. CSP.

9. Žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplata sumy 7.823,26 eura, a to z dôvodu nezaplata pohľadávky právneho predchodcu žalobcu, ktorá vznikla porušením povinností žalovanej vyplývajúcich zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0286428757 uzatvorenej medzi právny predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 01.07.2010. Na základe uvedenej zmluvy bol žalovanej poskytnutý splátkový úver vo výške 8.000 eur s úrokovou sadzbou vo výške 15,90 % ročne, výškou mesačnej anuitnej splátky 140,92 eura a s konečnou splatnosťou dňa 15.06.2020. Nakoľko sa žalovaná po čerpaní poskytnutého úveru dostávala opakovane do omeškania s úhradami dohodnutých splátok a za účelom splácania úveru uskutočňovala len nepravidelné úhrady v nerovnej výške, ktoré nepostačovali na riadne a včasné splácanie poskytnutého úveru (ako vyplýva z výpisu z úverového účtu žalovanej posledná úhrada v prospech úverového účtu právneho predchodcu žalobcu bola uskutočnená dňa 18.09.2012 vo výške 142,03 eura), zaslal právny predchodca žalobcu žalovanej výzvu zo dňa 30.07.2013, ktorou ju vyzval na zaplata omeškanej sumy celkovo vo výške 1.848,65 eura. Predmetnú výzvu žalovaná neprevzala v odbernej lehote. Keďže žalovaná ani po výzve omeškanú sumu neuhradila, pristúpil právny predchodca žalobcu dňa 02.09.2013 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru, čím sa stal úver splatným v celom rozsahu. Po oznámení postúpenia pohľadávky žalovanej a výzve žalobcu zo dňa 21.11.2013 žalovaná navrhla žalobcovi čiastočné splácanie jej dlhu, pričom v období od 26.02.2014 do 29.07.2015 uhradila žalovaná v nepravidelných a nerovnakých splátkach celkovo sumu 1.788,16 eura. Po podaní žaloby uskutočnila žalovaná v prospech žalobcu čiastkové úhrady jej dlhu v celkovej sume 4.940 eur a, žalobca vzal čiastočne späť žalobu v rozsahu zaplata sumy. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol, pretože dospel k záveru, že nedošlo platne k postúpeniu pohľadávky na žalobcu a žalobca nie je v spore aktívne legitimovaný.

10. Podľa názoru žalobcu je pre posúdenie, či je daná žalobcova aktívna legitímácia v predmetnom konaní, zásadnou otázkou to, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky banky, a to vo vzťahu k § 92 ods. 8 zákona o bankách (ďalej len ZoB). Pre právne posúdenie je v tejto veci podstatným výklad vyššie citovaného ustanovenia ZoB a to najmä v zmysle určenia kedy, resp. za akých okolností sa podmienky pre platné postúpenie pohľadávky, vyžadované predmetným ustanovením (omeškание klienta so splácaním záväzku viac ako 90 kalendárnych dní, písomná výzva, nesplnenie ani po výzve, absencia súhlasu klienta), majú považovať za splnené. Podľa výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie aplikoval súd na predmetnú vec výklad predmetného ustanovenia zákona o bankách tak, že pre platné postúpenie predmetnej pohľadávky bolo potrebné, aby až odo dňa oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, teda písomnej výzvy banky (resp. od uplynutia lehoty na plnenie uvedenej v tejto výzve), uplynulo viac ako 90 kalendárnych dní, pričom nesplnenie týchto podmienok má spôsobovať absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Napriek pomerne rozsiahlemu odôvodneniu súd prvej inštancie neozrejmil dôvody potvrdzujúce správnosť takéhoto výkladu. Súd prvej inštancie v priebehu konania poukázal aj na rozhodnutia NS SR rozsudok sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018 a sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, v ktorých sa dovolací súd zaoberal otázkou samotnej neplatnosti postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu bez súhlasu klienta v prípade nesplnenia podmienok určených ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, kde dospel k záveru, že v prípade nedodržania podmienok podľa predmetného ustanovenia je postúpenie pohľadávky banky neplatné pre rozpor so zákonom. V týchto rozhodnutiach sa dovolací súd nezaoberal okolnosťami rozhodnými pre posúdenie splnenia podmienok pre platné postúpenie, v zmysle vyššie uvedeného výkladu, ohľadne plynutia nepretržitého omeškania a písomnej výzvy banky klientovi, ale len samotným následkom ich prípadného nedodržania.

11. Uvedený výklad § 92 ods. 8 ZoB považuje žalobca za nesprávny a poukazuje na samotnú formuláciu znenia predmetného ustanovenia, ktorá v jeho úvode znie takto: „Ak je napriek písomnej výzve banky...“, a teda z citovaného znenia je zjavné, že neznie takto „Ak je napriek predchádzajúcej písomnej výzve banky...“. Napriek skutočnosti, že zákon nehovorí o „predchádzajúcej písomnej výzve banky“, ale len o „písomnej výzve banky“, súd prvej inštancie dospel k záveru a de facto výkladom doplnil znenie tohto ustanovenia, že „písomná výzva musí predchádzať postúpeniu (musí byť staršia) aspoň 90 dní.“

S odkazom na vyššie uvedený prostý gramatický výklad tohto ustanovenia, ako aj s poukazom na princíp uplatňovaný v súkromnom práve, a to princíp preferencie platnosti právnych úkonov vyjadrený v rozhodovacej praxi Ústavného súdu SR (napr. ÚS SR I. ÚS 242/2007, I. ÚS 243/2007, IV. ÚS 340/2012, IV. ÚS 15/2014, I. ÚS 640/2014; NS SR, sp. zn. 4 Cdo 132/2007) je žalobca presvedčený, že takýto výklad § 92 ods. 8 ZoB, nemá v kontexte účelu predmetného ustanovenia oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky. Vychádzajúc z predpokladu, že dlžník sa na základe Zmluvy o úvere zaviazal zaplatiť poskytnuté peňažné prostriedky (peňažný záväzok voči banke), a to v určitej dobe a určitým spôsobom (v danom prípade v mesačných splátkach), ale tento svoj záväzok neplní po dobu dlhšiu ako 90 dní (vyplýva z výpisov žalovanej, nepretržite viac ako kalendárny rok), pričom banka ho na úhradu tohto omeškania v priebehu 90 dní (v danom prípade dlhšie) trvajúceho omeškania (v danom prípade opakovane 30.07.2013 a 03.09.2013, pričom doručenie ani jednej z výziev žalovaná nepoprela) písomne výzve, pričom zákon explicitne neurčuje, aby výzva predchádzala omeškaniu a teda dlžník je opakovane upozornený na nesplácanie jeho záväzku voči banke, vďaka čomu si musí byť vedomý jednak svojho peňažného záväzku (poskytnutý úver) i jeho neplnenia (viac ako 90 dní trvajúce nesplácanie riadne a včas), nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona, či už ZoB, alebo aj predpisov zaoberajúcich sa ochranou spotrebiteľa, ani v žiadnom rozhodnutí najvyššej súdnej authority. K takto extenzívnemu a nesprávnemu výkladu predmetného ustanovenia ZoB nemožno dospieť, keďže takýto výklad popiera práva veriteľa, zatiaľ čo opačný výklad naďalej umožňuje poskytnúť spotrebiteľovi súdnu ochranu v rámci prejednávania veci samej. Podľa názoru žalobcu § 92 ods. 8 ZoB umožňuje banke postúpiť pohľadávku z peňažného záväzku voči jej klientovi ako celok, aj keď je klient v omeškaní iba s časťou peňažného záväzku. Správnosť takéhoto výkladu opiera o rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 26Co/88/2017 zo dňa 05.06.2018, sp. zn. 24Co/147/2017 z 10.01.2018.

12. Podľa právnej úpravy, ktorá ovplyvňuje proces vyhlásenia splatnosti (§ 53 ods. 9 OZ v spojení s ustanovením § 565 OZ), banka musí v prípade nesplácania úveru najprv vyčkať tri mesiace od omeškania so splátkou a vyzvať klienta na uhradenie omeškania, až následne môže pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Pre tento účel sú už aj tri mesiace určené zákonodarcom (výlučne za ideálneho behu okolností, najmä pri doručovaní písomností klientovi), dostatočným obdobím na to, aby sa klient vysporiadal so svojou finančnou situáciou. Bežnou praxou bánk na Slovensku je však dlhšie obdobie komunikácie s klientom za účelom vyriešenia jeho situácie v prípade nesplácania poskytnutého úveru. V záujme udržania likvidity a plynutia premičacích lehôt, však ani táto komunikácia nemôže trvať neprimerane dlhú dobu. Ak by však platil výklad prezentovaný súdom prvej inštancie, toto obdobie predchádzajúce vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru by bolo nasledované ďalším najmenej trojmesačným obdobím čakania banky na získanie likvidných peňažných prostriedkov, ktoré môže nadobudnúť z odmeny za postúpenie pohľadávky, keďže ich nedokáže získať od nesplácajúceho klienta. Takýto výklad významným spôsobom zasahuje do plnenia povinností banky vyplývajúcich z § 27 ods. 9 ZoB, pričom aj v tomto kontexte je žalobca presvedčený, že obdobie 90-tich dní a trojmesačná lehota, ktorú je banka povinná vyčkať pre možnosť uplatnenia práva na tzv. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, sú vo svojej podstate totožné.

13. Napokon, aj vzhľadom na vydaný platobný rozkaz v predmetnej veci, či množstvo rozhodnutí všeobecných súdov prvej inštancie i odvolacích súdov týkajúcich sa priamo žalobcu je zrejmé, že vyššie popísaný nesprávny výklad § 92 ods. 8 ZoB zo strany súdu prvej inštancie v tejto veci, nie je názorom väčšinovým. Podľa názoru žalobcu je tak vzhľadom na všetky skutočnosti uvedené v tejto časti odvolania potrebné považovať za správny taký výklad § 92 ods. 8 ZoB, podľa ktorého ak je počas trvania záväzkového vzťahu klient banky nepretržite viac ako 90 dní v omeškaní so splácaním jeho peňažného záväzku a banka tohto klienta na úhradu tohto omeškania hoci aj následne (po uplynutí 90 kalendárnych dní nepretržitého omeškania) písomne vyzve, no klient toto omeškanie ani napriek tejto písomnej výzve v bankou určenej lehote, hoci aj kratšej ako 90 kalendárnych dní, nevyrovná, je banka oprávnená postúpiť takúto pohľadávku zodpovedajúcu celému záväzku (teda nie len omeškanej časti), v prospech tretej osoby aj bez súhlasu klienta. Takémuto výkladu nakoniec nasvedčuje aj nasledujúca veta predmetného ustanovenia, podľa ktorej banka právo na postúpenie takejto pohľadávky nemôže uplatniť len vtedy, ak klient pred postúpením uhradí celú pohľadávku vrátane jej príslušenstva, čo znamená, že len čiastočné plnenie zo strany klienta neobmedzuje banku v postúpení pohľadávky tretej osobe bez súhlasu klienta. Na podporu záverov uvádzaných v tejto časti odvolania žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/429/2016 zo dňa 18.01.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/493/2015 zo dňa 22.11.2016.

14. Žalobca v prednese rozhodujúcich skutočností na pojednávaní dňa 22.02.2019 výslovne poukázal aj na dojednanie účastníkov Zmluvy o úvere, ktoré je vyjadrené v bode 19.16 VOP, podľa ktorého Klient súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje Pohľadávky voči Klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči Klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky; predchádzajúci písomný súhlas Banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam Klienta ako záložcu voči Banke v prospech Banky ako záložného veriteľa. V prípade, že Klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak Banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať. Zároveň žalobca podporil argumentáciu v tomto smere aj odkazom na uznesenia Krajského súdu v Prešove, ako súdu odvolacieho, a to sp. zn. 17Co/190/2016 zo dňa 18.05.2017, či sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, ale najmä priamo nadriadeného odvolacieho súdu, a to uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/147/2017 zo dňa 10.01.2018. Súd prvej inštancie nikdy počas konania neoznačil takéto dojednanie (19.16 VOP) za neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcu neplatnosť takéhoto dojednania. Vo vzťahu k platnosti a výkladu dojednania podľa bodu 19.16 VOP žalobca poukazuje aj na závery rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo 76/2007 z 28.01.2009.

15. Žalobca namieta najmä porušenie jeho práva na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, keďže je presvedčený, že napriek tomu, že v konaní poukazoval na výklad ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB (lehotá 90 kalendárnych dní predchádza písomnej výzve banky), ako aj jeho predchádzajúcemu posúdenie odvolacím súdom, sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom s touto argumentáciou nevysporiadal. Odvolateľ tiež namieta aj porušenie jeho práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, keď súd prvej inštancie ani v odôvodnení svojho rozhodnutia, v kontexte skutočností, ktoré sú obsahom tohto odvolania, nepresvedčil žalobcu o správnosti postupu súdu, resp. o správnosti jeho rozhodnutia založeného na závere, že právny predchodca žalobcu nesplnil podmienky určené predmetným ustanovením ZoB.

16. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a aby žalobcovi priznal voči žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

17. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že súd v rozsudku zrozumiteľným spôsobom uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, pretože neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. ZoB. Námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku je nedôvodná, pretože súd jasne uviedol, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitimitáciu. V zmysle rozsudku Krajského súdu Prešov zo dňa 18.08.2017 sp. zn. 5Co/264/2016 judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.06.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako najvyššia súdna autorita v oblasti interpretácie a aplikácie zákonov v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.03.2018, aj v uznesení sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018 zhodne konštatoval, že podmienky § 92 ods. 8 veta prvá ZoB sú zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky banky, nie úpravou, s nedodržaním ktorej je spojené porušenie bankového tajomstva. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky, a to kumulatívne. Krajský súd Prešov vo svojom rozhodnutí zo dňa 08.01.2019 sp. zn. 3Co/151/2018 uviedol, že lehotu 90 dní treba počítať od doručenia písomnej výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách (aj rozhodnutie Krajského súdu Prešoví zo dňa 14.02.2019 sp. zn. 1Co/6/2019). Keďže v danom prípade právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku na žalobcu pred tým ako uplynula lehota 90 dní od doručenia výzvy v zmysle § 92 ods. 8, nerešpektoval ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto neboli splnené podmienky v zmysle citovaného zákonného ustanovenia a žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitimitáciu. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru).

18. Pokiaľ ide o omeškanie viac ako jeden rok, ide o účelový výklad ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ku ktorému zaujali už viaceré Krajské sudy jednoznačné stanovisko, že ani omeškanie presahujúce jeden rok nemení nič na skutočnosti, že pre platné postúpenie pohľadávky musia byť splnené podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na podporu svojich tvrdení žalovaný uvádza rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co/369/2016 zo dňa 18.01.2017, rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19Co/846/2015 zo dňa 08.12.2016, rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Co/196/2016 zo dňa 30.11.2016

19. Prostriedky procesného útoku žalobcu, ktorými obhajuje uplatnený nárok s poukazom na ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB v spojení s ustanovením čl. 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, sú bezpredmetné, pretože čl. 19.16 všeobecných obchodných podmienok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo napr. potvrdil Krajský súd Žilina vo svojom rozhodnutí zo dňa 37.7.2018 sp. zn. 11Co/16/2018. Článok 19.6 VOP posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku aj Krajský súd Trenčín vo svojom rozhodnutí z 8.6.2018 sp. zn. 6Co/463/2017.

20. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil a žalovanej priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

22. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania na súde prvej inštancie, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil aj s poukazom na aktuálnu rozhodovaciu prax súdov. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie, odvolací súd sa s odôvodnením súdu stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

23. Predmetom odvolacieho konania s prihliadnutím k argumentácii žalobcu v odvolaní bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne zamietol žalobu žalobcu z dôvodu, že žalobca nebol vo veci aktívne legitimovaný pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.09.2013. Pohľadávka žalobcu vyplývala zo zmluvy o úvere, pôvodne uzavretej medzi bankou (Slovenská sporiteľňa a.s.) a žalovanou 01.07.2010. Súd prvej inštancie konštatoval, že banka nepostupovala v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách a postúpila svoju pohľadávku voči žalovanej síce po výzve, ktorá bola žalovanej doručená dňa 10.08.2013, ale od doručenia výzvy do doby postúpenia pohľadávky 27.09.2013 (uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok) neuplynula lehota 90 dní, ako to predpokladá § 92 ods. 8 ZoB.

24. V súvislosti s riešením uvedenej spornej otázky odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017 z 24.04.2018 (R 60/2018). Podľa uvedeného rozsudku v zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 ZoB na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo motivovať banku k tomu, by podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou, táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej

banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Dovolací súd v rozsudku uzavrel, že kardinálnym problémom je otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou podľa § 82 ods. 8 veta prvá ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Rozhodujúcim je fakt, že ide o zmluvu spotrebiteľskú. Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi podmienkami je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu, nakoľko ZoB je špeciálnym predpisom vo vzťahu k OZ. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZaB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Dovolací súd preto v rozsudku konštatoval, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt išlo by o postúpenie v rozpore so zákonom (ZoB), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené, resp. zakázané a ide o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ. NS SR pokračuje v ďalšej argumentácii záveru o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou na tretí subjekt v podobnom prípade, ako je prejednávaný.

25. Aj keď vo vyššie uvedenej judikovanej veci nebolo preukázané, že by bola žalovanému (dlžníkovi) doručená akákoľvek výzva banky na zaplatenie dlžnej sumy z úverovej zmluvy podľa § 92 ods. 8 ZoB, na rozdiel od skutkového stavu zisteného v tomto konaní, t.j. bolo preukázané, že žalovanej bola doručená výzva (fikciou doručenia) 10.08.2013 (č.l. 7), podľa názoru odvolacieho súdu je rozhodnutie aplikovateľné na prejednávanú vec a NS SR teleologickým výkladom uvedeného ustanovenia zaujal právny názor, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, že nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou, táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. NS SR ďalej pokračuje, že ďalšou zo zákona o bankách vyplývajúcou podmienkou je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. NS SR teda v odôvodnení rozsudku vyžaduje dobu 90 dní omeškania po doručení výzvy podľa § 92 ods. 8, t.j. len po uplynutí tejto doby bolo možné pohľadávku postúpiť. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť súvisí práve s osobitným vzťahom banky a dlžníka, podliehajúci dohľadu NBS a výzva má slúžiť na to, aby bola dlžníkovi pred postúpením pohľadávky poskytnutá dostatočne dlhá lehota na umožnenie zaplatiť mu dlžnú sumu banke, pretože nie je v záujme spotrebiteľa (dlžníka) aby bol jeho dlh postupovaný na tretiu osobu odlišnú od banky.

26. Ustanovenie § 525 ods. 1 OZ zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasledujúcich ZoB, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. ZoB). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že § 525 ods. 1 OZ bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluky § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala a následne bol dlžník s platením pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods. 1 OZ. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi.

27. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Ak je obsah spotrebiteľskej zmluvy medzi stranami sporný, je potrebné použiť výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 1, 2 OZ). Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením § 52 ods. 2 OZ), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené aj pred účinnosťou uvedenej novely OZ (rozsudok NS SR z 21.04.2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014, rozsudok NS SR z 26.11.2015 sp. zn. 4MCdo 17/2014).

28. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaná ako spotrebiteľ si uzavretím zmluvy o úvere nemohol zhoršiť svoje postavenie (§ 54 ods. 1 OZ) a iné dojednania o spôsoboch postupovania pohľadávky ako to upravuje § 524, § 526 OZ a § 92 ods. 8 zák. o bankách je možné považovať za absolútne neplatné, pretože obchádzajú zákon (§ 39 OZ), preto námietka žalobcu, že účastníci zmluvy sa o postúpení pohľadávky zo zmluvy o úvere dohodli odlišne ako to stanovuje § 92 ods. 8 zákona o bankách, neobstojí. Odvolací súd sa tiež nestotožňuje s právnym názorom žalobcu, že by súd musel neplatné dojednanie o spôsobe postúpenia pohľadávky vyhlásiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 52 a nasl. OZ. Účelom vyhlásenia neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výroku rozsudku je následné upustenie dodávateľa služby od dojednaní, ktoré majú charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky v budúcich uzatváraných zmluvách. Súd však upustil vo svojej rozhodovacej činnosti od vyhlasovania neprijateľných zmluvných podmienok v prípadoch, kedy dodávateľ služby nebol zároveň stranou v spore, t.j. v prípadoch akou je táto, keď došlo k postúpeniu pohľadávky, pretože prípadný nadobúdateľ pohľadávky nemôže ovplyvniť budúce uzatvárané zmluvy svojho právneho predchodcu ako dodávateľa služby.

29. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, vrátane výroku o náhrade trov konania, ktorý žalobca síce napadol odvolaním, ale žiadnym bližším spôsobom neuviedol dôvody, pre ktoré by mal byť považovaný za nesprávny.

30. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP v odvolaní neúspešnému žalobcovi, preto odvolací súd priznal žalovanej náhradu trov odvolacieho konania, ktoré si uplatnila.

31. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).